

PESTIS ÉS LEPRA

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 48. szám, 2020. november 27.

Bélpoklosság, döghalál Alsó-Magyarországon.

„Aztán, ha kiderül, hogy valaki covidos lett, úgy kell kezelni, mint a leprást.” Szarvas fideszes polgármesterének tömör eligazításából egy új, illúziótlan kormányzati egészségpolitika körvonalazódik. (Szarvasi Televízió, *Szóbanforgó*, 2020. november 18.) A meglehet, idő előtt, óvatlanul felskiccelt program némely eleme persze már a járvány első hulláma idején meg-megvillant, de ezúttal talán fontosabb tudnivaló, miként is kell kezelni „a leprást” a hagyományőrző Fidesz-Magyarországon. Mire is számítsen, aki egy borús reggelen nem érzi a kávé illatát?

Nos, a lepra gazdag és nyomasztó kultúrtörténetének központi motívuma: leprásnak lenni annyi, mint elhagyatottan, kirekesztve, irtózáttal, utálattal övezve, rettenetes kínok között élve lebomlani.

A lepra az egyetlen kór, amelyre a középkori társadalom az érintettek teljes kirekesztésével válaszolt. A lakott területen belül közlekedve, arcukba húzott csuklyával, kolomppal, kereplővel, csengettyűvel kellett jelezniük közeledtüket. Amint betegségük kiderült, azonnal el kellett hagyniuk az otthonaikat, családjukat, minden jogukat elvesztették; a temetés erre kidolgozott rituáléjával a település templomában elbúcsúztatták őket eddigi világuktól, az „élők világától” – *szabadon engedték őket*. Értsd: mehettek, amerre láttak. (*Draskóczy Eszter A hamisítók átváltozásai: ovidiusi allúziók, bibliai előképek és a betegség teológiája a Pokol XXIX-XXX. énekében c. írása felhasználásával.*)

Innentől pedig: kolomp, kereplő, csengettyű. Lélekharang.

Ne kelljen a még mindig polgármesternek megélnie, hogy idővel, volt fideszesként, „egy rossz hasonlattal” leprásként kezeljék. A *Leviták könyve* (13:42-46) elég kényelmetlen járványügyi előírásokat tartalmaz ilyen esetekre: elvárja, hogy a leprás szaggassa meg ruháját, szakállát fedje el, s nyilvános térben folyamatosan kiáltozza, hogy „Tisztátalan! Tisztátalan!”